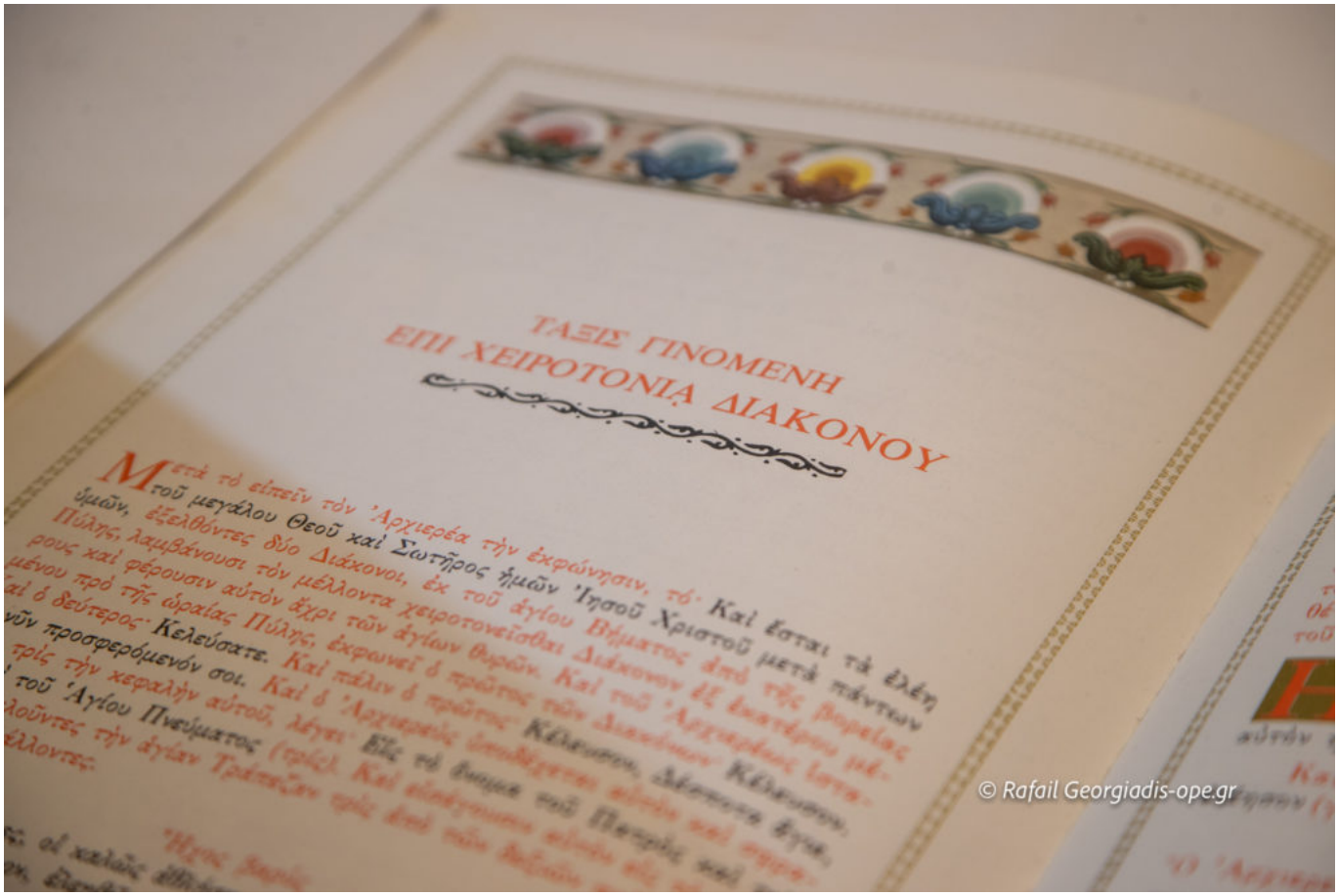
4 Απριλίου 2024

Ιερά Σύνοδος: “Να ντυθούν το αιματοβαμμένο άγιο ράσο τα παιδιά μας που το επιθυμούν” – Πρόσκληση Χριστού με τη φωνή της Εκκλησίας

/ Γενικά Θέματα / Εκκλησία

Να μην φρά-ζουν τον δρό-μο στα παιδιά που θέλουν να ακολουθήσουν τον δρόμο της ιερωσύνης καλεί, μεταξύ άλλων, τους γονείς η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος μέσα από την Εγκύκλιό της με αφορμή την εβδομάδα των Ιερατικών Κλήσεων στην οποία είναι αφιερωμένη η Γ’ Εβδομάδα των Νηστειών. Παράλληλα, προτρέπει τα παλληκάρια που το επιθυμούν να δεχθούν την πρόσκληση που γίνεται από τον Χριστό με την φωνή της Εκκλησίας ώστε να διακονήσουν “Εκείνον, την Εκκλησία Του και τον Λαό Του” .

“Ἄ-ρα-γε τί ση-μαί-νει «ἡ-μέ-ρα ἱ-ε-ρα-τι-κῶν κλή-σε-ων»; Ση-μαί-νει γι-ά τά ὀρ-θό-δο-ξα δε-δο-μέ-να τήν πρό-σκλη-ση νά ἐν-δυ-θοῦν, νά ἐν-δυ-θοῦ-με

κα-λύ-τε-ρα, ὅ-σοι τό ἐ-πι-θυ-μοῦ-με, ὅ-σοι κλη-θοῦ-με κι ἔ-χου-με τή λαχ-τά-ρα γι᾽ αὐ-τό νά φο-ρέ-σου-με ΤΟ ΜΕ-ΓΑ-ΛΕΙ-Ο ΤΟΥ ΜΥ-ΣΤΗ-ΡΙ-ΟΥ ΤΗΣ Ι-Ε-ΡΩ-ΣΥ-ΝΗΣ! Νά ντυ-θοῦν τό τί-μι-ο ρά-σο τά παι-δι-ά μας πού τό ἐ-πι-θυ-μοῦν, νά πε-ρι-βλη-θοῦν τόν αἱ-μά-τι-νο μαν-δύ-α τοῦ τρί-βω-νος τῆς Ἱ-ε-ρω-σύ-νης. Τό αἱ-μα-το-βαμ-μέ-νο ἅ-γι-ο ρά-σο!", αναφέρει, μεταξύ άλλων, η Εγκύκλιος της Ιεράς Συνόδου.

"Ὁ εὐ-λο-γη-μέ-νος Λα-ός τοῦ Θε-οῦ, βλέ-πον-τας τό ἐ-πι-τρα-χή-λι-ο πού φέ-ρει ὁ Ἱ-ε-ρεύς πά-νω του, ἀ-να-γνω-ρί-ζει ὅ-τι αὐ-τό εἶ-ναι τό σύμ-βο-λο τῆς χά-ρι-τος τῆς Ἱ-ε-ρω-σύ-νης καί κυ-ρί-ως ὅ-τι εἰ-κο-νί-ζει τή Χά-ρη τήν "τε-λε-στι-κή" τοῦ Ἁ-γί-ου Πνεύ-μα-τος, "τήν ἄ-νω-θεν κα-τερ-χο-μέ-νη", κα-τά τόν Ἅ-γι-ο Συ-με-ών Θεσ-σα-λο-νί-κης. Ζεῖ κα-θη-με-ρι-νά μι-άν ἀ-λή-θει-α: ὁ Κλη-ρι-κός πε-ρι-βάλ-λε-ται μέ πνευ-μα-τι-κή ἐξου-σί-α, χά-ρη στή θερ-μουρ-γό πα-ρου-σί-α τοῦ Πα-ρα-κλή-του, πού γί-νε-ται τό τί-μι-ο ἅμ-φι-ό του καί με-τα-βάλ-λε-ται σέ ἁ-γι-α-σμέ-νο, χα-ρι-τω-μέ-νο καί κα-θι-ε-ρω-μέ-νο πρό-σω-πο. Τοῦ-το τό ζεῖ κυ-ρί-ως ὡς πλή-ρω-μα ὁ χει-ρο-το-νού-με-νος. Βλέ-πει γύ-ρω του τά πάν-τα νά ἀλ-λοι-ώ-νον-ται, νά παίρ-νουν πα-ρά-ξε-νη θω-ρι-ά κι ἀ-νερ-μή-νευ-τη ὄψη. Κυ-ρι-ο-λε-κτι-κά ζεῖ μι-ά με-τα-μόρ-φω-ση τήν ὥ-ρα πού ἡ Ἱ-ε-ρω-σύ-νη σκη-νώ-νει μέ-σα του καί τόν κα-θι-στᾶ «σκεῦ-ος ἐ-κλο-γῆς» (Πράξ. θ΄ 15), ἁ-γι-ο-πό-τη-ρο ἕ-τοι-μο νά δε-χθεῖ τόν Θεῖ-ο Μαρ-γα-ρί-τη. Στέ-κει σάν με-τέ-ω-ρο ἰ-ε-ρό ἀ-νά-με-σα στόν Θε-ό καί τόν ἄν-θρω-πο, στόν οὐ-ρα-νό καί τή γῆ, ἔτ-σι πού ἡ προ-σευ-χή του με-του-σι-ώ-νε-ται σέ προ-σευ-χή τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας, καί συ-νά-μα ἀ-ξι-ώ-νε-ται νά κα-λεῖ τό Ἅ-γι-ο Πνεῦ-μα «ἐ-πί τά προ-κεί-με-να δῶ-ρα καί ἐ-πί πάν-τα τόν λα-όν» (Εὐ-χή τοῦ Κα-θα-γι-α-σμοῦ)", τονίζεται σε άλλο σημείο.

"Γο-νεῖς εὐ-λο-γη-μέ-νοι, πα-ρα-κα-λοῦ-με ἐν ὀ-νό-μα-τι τοῦ Σταυ-ρω-θέν-τος Χρι-στοῦ, μή φρά-ζε-τε τόν δρό-μο στό βλα-στά-ρι σας πού θέ-λει νά ἀν-θί-σει δι-α-κο-νών-τας τήν Ἁ-γι-α-τρά-πε-ζα! Καί σεῖς παλ-λη-κά-ρι-α μας, πού ἔ-χε-τε τήν κλί-ση γι-ά τό ρά-σο, πα-ρα-κα-λοῦ-με δε-χθεῖ-τε τήν πρό-σκλη-ση τοῦ Χρι-στοῦ πού σᾶς γί-νε-ται μέ τή δι-κή μας φω-νή καί δι-α-κο-νῆ-στε Ἐ-κεῖ-νον, τήν Ἐκ-κλη-σί-α Του καί τόν Λαό Του!", καταλήγει.

Αναλυτικά η Εγκύκλιος "Περί Ιερατικών Κλήσεων":

Τέ-κνα ἐν Κυ-ρίῳ ἀ-γα-πητά,

Στήν καρ-δι-ά τῆς Ἁ-γί-ας καί Με-γά-λης Τεσ-σα-ρα-κο-στῆς, τήν Κυ-ρι-α-κή τῆς Σταυ-ρο-προ-σκυ-νή-σε-ως, ἐ-θε-ώ-ρη-σαν κα-λό οἱ Ἅ-γι-οι Πα-τέ-ρες νά ὑ-ψώ-σουν κά-τω ἀ-πό τούς τρούλ-λους τῶν παν-σέ-πτων Να-ῶν γι-ά προ-σκύ-νη-ση τό «τρό-παι-ο κα-τά τοῦ θα-νά-του», τό «ζω-ο-μύ-ρι-στο ξύ-λο» τοῦ Τι-μί-ου Σταυ-ροῦ τοῦ Κυ-ρί-ου μας. Ἐπέ-λε-ξαν τόση-μεῖ-ο, τό σύμ-βο-λο καί συμ-βό-λαι-ο τῆς ἀ-γά-πης, τῆς ζω-ῆς καί τῆς κα-ταλ-λα-γῆς, δη-λα-δή τῆς συμ-φι-λι-ώ-σε-ως μέ τόν Θε-ό, γι-ά στή-ριγ-μα καί πα-ρα-μυ-θί-α ὅ-σων γύ-ρε-ψαν ἐ-λεύ-θε-ρα νά πο-ρευ-τοῦν στό στά-δι-ο τῶν ἀ-ρε-τῶν γι-ά ν᾽ ἀ-πο-λαύ-σουν ὡς μέ-λι γλυ-κύ-τα-το

τίς ἄ-πει-ρες δω-ρε-ές πού ξε-πη-δοῦν ἀ-π' τή Σταυ-ρω-μέ-νη Θε-α-γά-πη.

Ὁ ζω-ο-ποι-ός Σταυ-ρός προ-βάλ-λε-ται σάν ἡ μο-να-δι-κή ἀπάντη-ση στήν προ-αι-ώ-νι-α ἀ-να-ζή-τη-ση τοῦ ἀν-θρώ-που γι-ά ζω-ή καί ἀθα-να-σί-α· σάν τό ἀ-κέ-νω-το ἀ-γι-ο-πό-τη-ρο τῆς ἐ-λευ-θε-ρί-ας, πού ὁ Θε-ός ἔ-στη-σε ἀ-νά-με-σά μας καί "ἐ-πλή-ρω-σε" μέ τό μα-κά-ρι-ο αἷ-μα Του. Ἐ-κεῖ-νος «πέ-θα-νε, γι-ά νά ζή-σου-με ἐ-μεῖς», κα-τά τόν Θε-ο-λό-γο Γρη-γό-ρι-ο, καί γύ-ρε-ψε ἀ-πό -᾽μᾶς ἀ-πλά, ἀλ-λά μέ ὑ-πα-κο-ή στό ἅγι-ο θέ-λη-μά Του, νά γευ-ό-μα-στε ἐ-κού-σι-α τή χα-ρά τῆς ἐ-λευ-θε-ρί-ας, κι ἅς πλη-γώ-νε-ται Ἐ-κεῖ-νος ὡς Θε-ός κι ἅς κρα-τά-ει παν-το-τι-νά τά ἄ-χραν-τα χέ-ρι-α Του ἀ-πλω-μέ-να στόν Σταυ-ρό καί ἅς ἔχει τήν πλευ-ρά τρυ-πη-μέ-νη γι-ά ν' ἀ-να-βλύ-σει τό νε-ρό τοῦ Βα-πτί-σμα-τος καί τό αἷ-μα τῆς Εὐ-χα-ρι-στί-ας, ἡ κοι-νω-νί-α δη-λα-δή καί ἡ ὑ-πό-στα-ση τῆς ἀν-θρώ-πι-νης ἐ-λευ-θε-ρί-ας.

Ὁ Χρι-στι-α-νι-σμός εἶ-ναι ἡ πί-στη τοῦ Σταυ-ροῦ: προ-σκυ-νοῦ-με τό "φυ-τό τῆς Ἀ-να-στά-σε-ως", τό "ξύ-λο τῆς αἰ-ώ-νι-ας ζω-ῆς" σάν δυ-να-τό-τη-τα με-το-χῆς μας στήν ἀ-να-στη-μέ-νη φύ-ση τοῦ Θε-αν-θρώ-που· χαι-ρε-τί-ζου-με τόν κρου-νό τῆς ζω-ῆς πού ξε-πε-τάχ-τη-κε ἀ-π' τόν Τά-φο Του, σάν ἀ-πό νυ-φι-ά-τι-κη πα-στά-δα ἀ-να-και-νι-σμέ-νη. Γι' αὐ-τό τό ἀ-κα-τα-μά-χη-το τεῖ-χος καί ἅ-γι-ο ὅ-πλο τῶν ὀρ-θο-δό-ξων, ὁ ἅ-γι-ος Ἐ-φραίμ ὁ Σύ-ρος θά πεῖ: «Ὁ Σταυ-ρός εἶ-ναι πού στά-θη-κε μέ-σα στήν οἰ-κου-μέ-νη, πού φυ-τεύ-τη-κε στόν τό-πο τοῦ Κρα-νί-ου κι ἀ-μέ-σως βλά-στη-σε τό κλῆ-μα τῆς ζω-ῆς». Κι ἡ Ἐκ-κλη-σί-α στόν Σταυ-ρω-θέν-τα Κύ-ρι-ό της θά ψά-λει τή Μεγάλη Πέμ-πτη: «Σταυ-ρώ-θη-κες γι-ά χά-ρη μου, γι-ά νά μοῦ προ-σφέ-ρεις τήν ἄ-φε-ση· κεν-τή-θη-κες στήν πλευ-ρά Σου γι-ά ν' ἀ-να-βλύ-σεις γι-ά μέ-να τούς κρου-νούς τῆς ζω-ῆς· στά καρ-φι-ά καρ-φώ-θη-κες, ὥ-στε βλέ-πον-τας τό μέ-γε-θος τῶν πα-θη-μά-των Σου νά μπο-ρῶ νά κρά-ζω σέ Σέ-να, ζω-ο-δό-τα Χρι-στέ, βε-βαι-ώ-νον-τας τό ὕ-ψος τῆς δυ-νά-με-ώς Σου: δο-ξα-σμέ-νος νά ᾽-ναι ὁ Σταυ-ρός Σου Σω-τή-ρα μου καί τό Πά-θος Σου» (Ἀ-κο-λου-θί-α τῶν Πα-θῶν, Μα-κα-ρι-σμοί).

Τοῦ-το τό Τί-μι-ο Ξύ-λο, ὅ-μως, πού σή-με-ρα προ-βάλ-λε-ται σέ προ-σκύ-νη-ση καί στη-ριγ-μό "πά-σης πνο-ῆς", κά-ποι-α χέ-ρι-α τρε-μά-με-να Τό κρα-τοῦν. Κά-ποι-α χέ-ρι-α Τό θυ-μι-ά-ζουν, Τό χαι-ρε-τοῦν, εὐ-λο-γοῦν μέ Αὐ-τό τόν Λα-ό τοῦ Θε-οῦ καί σφρα-γί-ζουν τά Τί-μι-α Δῶ-ρα! Τά χέ-ρι-α τοῦ Κλη-ρι-κοῦ! Τοῦ Ἐ-πι-σκό-που, τοῦ Πρε-σβυ-τέ-ρου, τοῦ Δι-α-κό-νου. Γι' αὐ-τό σο-φά ἡ Ἐκ-κλη-σί-α μας τήν ἡ-μέ-ρα τή με-γά-λη, τή ση-με-ρι-νή, τῆς Σταυ-ρο-προ-σκυ-νή-σε-ως τήν ἀ-φι-ε-ρώ-νει στίς ἱ-ε-ρα-τι-κές κλή-σεις.

Ἄ-ρα-γε τί ση-μαί-νει «ἡ-μέ-ρα ἱ-ε-ρα-τι-κῶν κλή-σε-ων»; Ση-μαί-νει γι-ά τά ὀρ-θό-δο-ξα δε-δο-μέ-να τήν πρό-σκλη-ση νά ἐν-δυ-θοῦν, νά ἐν-δυ-θοῦ-με κα-λύ-τε-ρα, ὅ-σοι τό ἐ-πι-θυ-μοῦ-με, ὅ-σοι κλη-θοῦ-με κι ἔ-χου-με τή λαχ-τά-ρα γι᾽ αὐ-τό νά φο-ρέ-σου-με ΤΟ ΜΕ-ΓΑ-ΛΕΙ-Ο ΤΟΥ ΜΥ-ΣΤΗ-ΡΙ-ΟΥ ΤΗΣ Ι-Ε-ΡΩ-ΣΥ-ΝΗΣ! Νά ντυ-θοῦν τό τί-μι-ο ρά-σο τά παι-δι-ά μας πού τό ἐ-πι-θυ-μοῦν, νά πε-ρι-βλη-θοῦν

τόν αἱ-μά-τι-νο μαν-δύ-α τοῦ τρί-βω-νος τῆς Ἱ-ε-ρω-σύ-νης. Τό αἱ-μα-το-βαμ-μέ-νο ἅ-γι-ο ρά-σο!

Μέ τόν Σταυ-ρό Του τόν πάν-σε-πτο στό χέ-ρι στέ-κει τού-τη τή λαμ-πρή ἡ-μέ-ρα, μά καί κά-θε ἡ-μέ-ρα καί ὥ-ρα, ὁ Κύ-ρι-ος μπρο-στά ἀ-πʼ τά βη-μό-θυ-ρα κά-θε ψυ-χῆς καί μέ Αὐ-τόν κρού-ει καί ἐλ-πί-ζει νά Τοῦ ἀ-νοί-ξει γι-ά νά γυ-ρέ-ψει νά ἐν-δυ-θεῖ κά-ποι-ο ἄ-ξι-ο παι-δί Του τήν ἀ-γί-α Ἱ-ε-ρω-σύ-νη· καί ἀ-πό τήν κα-τά σάρ-κα φύ-τρα του, τούς γο-νεῖς του, νά ἔλ-θουν ἀ-ρω-γοί σʼ αὐ-τή του τήν κλή-ση, σʼ αὐ-τό του τόν ἐν-δό-μυ-χο ὀ-λό-θυ-μο πό-θο, καί νά μή στα-θοῦν ἐμ-πό-δι-ο καί φραγ-μός στήν κλή-ση τοῦ Οὐ-ρα-νοῦ! Ἡ Ἱ-ε-ρω-σύ-νη εἶ-ναι χά-ρη, εἶ-ναι ἀ-γι-ο-πνευ-μα-τι-κή δω-ρε-ά, εἶ-ναι ἀ-γι-ο-τρι-α-δι-κός τό-κος καί μα-κά-ρι-ο τό σπί-τι πού γί-νε-ται ΘΡΟ-ΝΟΣ γι-ά νά κα-τα-σκη-νώ-σει τό-σος πλοῦ-τος καί ΜΗ-ΤΡΑ γι-ά νά φι-λο-ξε-νή-σει τό με-γα-λεῖ-ο της. Ὁ Ἴ-δι-ος ὁ Κύ-ρι-ος τό εἶ-πε στούς Μα-θη-τές Του: «Δέν μέ ἐ-ξε-λέ-ξα-τε ἐ-σεῖς, ἀλ-λά ἐ-γώ σᾶς ἐ-ξέ-λε-ξα καί σᾶς ἐγ-κα-τέ-στη-σα στό ὑ-ψη-λό ἔρ-γο σας .-.-.» (Ἰ-ω-άν. ι-ε΄ 16). Ὁ Ἐπί-σκο-πος, ὅ-ταν χει-ρο-το-νεῖ τόν Δι-ά-κο-νο, τό κα-θι-στᾶ σα-φές λέ-γον-τας: «-.-.. ἡ Χά-ρη προ-σφέ-ρε-ται στούς ἀ-ξί-ους Σου Κύ-ρι-ε, ὄ-χι μέ τήν ἐ-πί-θε-ση τῶν χει-ρῶν μας, ἀλ-λά μέ τήν πα-ρου-σί-α τοῦ πλού-σι-ου ἐ-λέ-ους Σου .-.-.-». Ἡ ἐ-πί-θε-ση τῶν χει-ρῶν εἶ-ναι, βε-βαί-ως, ὅ-λως ἀ-πα-ραί-τη-τη, ἀλ-λά γι-ά νά με-τα-δώ-σει τά χα-ρί-σμα-τα πού προ-έρ-χον-ται ἀ-πό τή Θεί-α Πη-γή, ἀπό τήν πα-ρου-σί-α τοῦ μό-νου Ἀρ-χι-ε-ρέ-ως, τοῦ Χρι-στοῦ μας, τήν αὐ-τόρ-ρι-ζα τῆς Χά-ρι-τος!

Ὁ εὐ-λο-γη-μέ-νος Λα-ός τοῦ Θε-οῦ, βλέ-πον-τας τό ἐ-πι-τρα-χή-λι-ο πού φέ-ρει ὁ Ἱ-ε-ρεύς πά-νω του, ἀ-να-γνω-ρί-ζει ὅ-τι αὐ-τό εἶ-ναι τό σύμ-βο-λο τῆς χά-ρι-τος τῆς Ἱ-ε-ρω-σύ-νης καί κυ-ρί-ως ὅ-τι εἰ-κο-νί-ζει τή Χά-ρη τήν "τε-λε-στι-κή" τοῦ Ἁ-γί-ου Πνεύ-μα-τος, "τήν ἄ-νω-θεν κα-τερ-χο-μέ-νη", κα-τά τόν Ἅ-γι-ο Συ-με-ών Θεσ-σα-λο-νί-κης. Ζεῖ κα-θη-με-ρι-νά μι-άν ἀ-λή-θει-α: ὁ Κλη-ρι-κός πε-ρι-βάλ-λε-ται μέ πνευ-μα-τι-κή ἐξου-σί-α, χά-ρη στή θερ-μουρ-γό πα-ρου-σί-α τοῦ Πα-ρα-κλή-του, πού γί-νε-ται τό τί-μι-ο ἅμ-φι-ό του καί με-τα-βάλ-λε-ται σέ ἁ-γι-α-σμέ-νο, χα-ρι-τω-μέ-νο καί κα-θι-ε-ρω-μέ-νο πρό-σω-πο. Τοῦ-το τό ζεῖ κυ-ρί-ως ὡς πλή-ρω-μα ὁ χει-ρο-το-νού-με-νος. Βλέ-πει γύ-ρω του τά πάν-τα νά ἀλ-λοι-ώ-νον-ται, νά παίρ-νουν πα-ρά-ξε-νη θω-ρι-ά κι ἀ-νερ-μή-νευ-τη ὄψη. Κυ-ρι-ο-λε-κτι-κά ζεῖ μι-ά με-τα-μόρ-φω-ση τήν ὥ-ρα πού ἡ Ἱ-ε-ρω-σύ-νη σκη-νώ-νει μέ-σα του καί τόν κα-θι-στᾶ «σκεῦ-ος ἐ-κλο-γῆς» (Πράξ. θ΄ 15), ἁ-γι-ο-πό-τη-ρο ἕ-τοι-μο νά δε-χθεῖ τόν Θεῖ-ο Μαρ-γα-ρί-τη. Στέ-κει σάν με-τέ-ω-ρο ἱ-ε-ρό ἀ-νά-με-σα στόν Θε-ό καί τόν ἄν-θρω-πο, στόν οὐ-ρα-νό καί τή γῆ, ἔτ-σι πού ἡ προ-σευ-χή του με-του-σι-ώ-νε-ται σέ προ-σευ-χή τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας, καί συ-νά-μα ἀ-ξι-ώ-νε-ται νά κα-λεῖ τό Ἅ-γι-ο Πνεῦ-μα «ἐ-πί τά προ-κεί-με-να δῶ-ρα καί ἐ-πί πάν-τα τόν λα-όν» (Εὐ-χή τοῦ Κα-θα-γι-α-σμοῦ). Ἀ-ξι-ώ-νε-ται μπρο-στά στό ἅ-γι-ο Θυ-σι-α-στή-ρι-ο νά εἶ-ναι ἡ "ζων-τα-νή εἰ-κό-να τοῦ Χρι-στοῦ", κα-τά τόν ἅ-γι-ο Μά-ξι-μο τόν Ὁ-μο-λο-γη-τή, ἀ-φοῦ «ὁ ἱ-ε-ρεύς στέ-κε-ται καί ἐκ-πλη-ρώ-νει τό ἔρ-γο τοῦ Χρι-στοῦ .-.. λέ-γον-τας ἐ-κεῖ-να πού ὁ Χρι-στός εἶ-πε στόν Μυ-στι-κό

Δεῖ-πνο», κα-θώς μᾶς βε-βαι-ώ-νει ὁ ἱ-ε-ρός Χρυ-σό-στο-μος.

Ὁ Ἅ-γι-ος Γρη-γό-ρι-ος ὁ Θε-ο-λό-γος δι-η-γεῖ-ται γι-ά τόν Παυ-λί-νο, Ἐ-πί-σκο-πο Νό-λης, τόν ξα-κου-στό γι-ά τήν ἀ-γά-πη πού μοί-ρα-ζε, τό ἐ-ξῆς πε-ρι-στα-τι-κό: Κά-πο-τε, ἐ-πει-δή δέν εἶ-χε πι-ά νά δώ-σει τί-πο-τε, πού-λη-σε τόν ἑ-αυ-τό του ὡς δοῦ-λο, γι-ά νά ἐ-λευ-θε-ρώ-σει τόν γι-ό μι-ᾶς φτω-χῆς χή-ρας πού πι-ά-στη-κε αἰχ-μά-λω-τος. Ἔ-μει-νε, λοι-πόν, ὁ Παυ-λί-νος δοῦ-λος κι ἐρ-γά-στη-κε σ᾽ ἕ-να πε-ρι-βό-λι, ὥ-σπου ὁ κύ-ρι-ός του ἀ-να-κά-λυ-ψε ποι-ός ἦ-ταν καί τόν ἄ-φη-σε ἐ-λεύ-θε-ρο!

Τέ-κνα ἐν Κυ-ρί-ῳ ἀ-γα-πη-τά,

Ὁ Χρι-στός, ὁ Θε-ός μας, ἔ-λα-βε μορ-φή δού-λου κι ἔ-γι-νε ὅ-μοι-ος μέ μᾶς τούς ἀν-θρώ-πους καί φα-νε-ρώ-θη-κε σάν ἄν-θρω-πος, ἄν καί ἦ-ταν συγ-χρό-νως τέ-λει-ος Θε-ός. Μά δέν ἀρ-κέ-στη-κε μό-νο σ᾽ αὐ-τό, ἀλ-λά ἔ-φθα-σε μέ-χρι τοῦση-μεί-ου νά πα-ρα-δώ-σει τόν ἑ-αυ-τό Του στόν Σταυ-ρό γι-ά νά μοι-ρά-σει ζω-ή κι ἀ-νά-στα-ση.

Μά καί ὁ κλη-ρι-κός, στήν κα-θ᾽ ἡ-μᾶς Ρω-μη-ο-σύ-νη, δέν ἀρ-κέ-στη-κε μό-νο στό νά δο-ξο-λο-γεῖ τόν Ἁ-γι-ο-τρι-α-δι-κό Θε-ό καί νά δι-δά-σκει τά "δι-και-ώ-μα-τά" Του, ἀλ-λά ἔ-φθα-σε, ὅ-ταν τό ἀ-παί-τη-σαν οἱ καιροί, νά δι-α-κο-νή-σει καί τόν Λα-ό, γι-νό-με-νος σφά-γι-ο ἱ-ε-ρό, πο-τί-ζον-τας τό ρά-σο του μέ δά-κρυ-α καί αἷ-μα, τό-σο δι-κά του, ὅ-σο καί τοῦ φι-λό-χρι-στου Λα-οῦ μας! Αὐ-τός ὁ Λα-ός μᾶς θέ-λει ἄ-ξι-ους νά "νο-στι-μί-ζου-με" τόν κό-σμο, νά "φω-τί-ζου-με" τόν κό-σμο, ὅ-πως ὁ Κύ-ρι-ος μᾶς τό ζή-τη-σε, πα-ραλ-λη-λί-ζον-τας τούς Μα-θη-τές Του μέ τό «ἅ-λας τῆς γῆς» καί τό «φῶς τοῦ κό-σμου» (Ματθ. ε΄ 13-14)! Τί θά ἦ-ταν αὐ-τός ὁ κό-σμος χω-ρίς νο-στι-μι-ά καί φῶς; Σκου-πί-δι θά ἦ-ταν καί σκο-τά-δι!

Γο-νεῖς εὐ-λο-γη-μέ-νοι, πα-ρα-κα-λοῦ-με ἐν ὀ-νό-μα-τι τοῦ Σταυ-ρω-θέν-τος Χρι-στοῦ, μή φρά-ζε-τε τόν δρό-μο στό βλα-στά-ρι σας πού θέ-λει νά ἀν-θί-σει δι-α-κο-νών-τας τήν Ἁ-γι-α-τρά-πε-ζα!

Καί σεῖς παλ-λη-κά-ρι-α μας, πού ἔ-χε-τε τήν κλί-ση γι-ά τό ρά-σο, πα-ρα-κα-λοῦ-με δε-χθεῖ-τε τήν πρό-σκλη-ση τοῦ Χρι-στοῦ πού σᾶς γί-νε-ται μέ τή δι-κή μας φω-νή καί δι-α-κο-νῆ-στε Ἐ-κεῖ-νον, τήν Ἐκ-κλη-σί-α Του καί τόν Λαό Του!

Καλό κι εὐλογημένο τό ὑπόλοιπο τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς!

† Ὁ Ἀθηνῶν Ι Ε Ρ Ω Ν Υ Μ Ο Σ, Πρόεδρος

† Ὁ Καρυστίας καί Σκύρου Σεραφείμ

† Ὁ Μονεμβασίας καί Σπάρτης Εὐστάθιος

† Ὁ Νικαίας Ἀλέξιος

† Ὁ Νικοπόλεως καί Πρεβέζης Χρυσόστομος

† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καί Ἀρδαμερίου Θεόκλητος

† Ὁ Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς Παντελεήμων

† Ὁ Κίτρους καί Κατερίνης Γεώργιος

† Ὁ Ἰωαννίνων Μάξιμος

† Ὁ Ἐλασσῶνος Χαρίτων

† Ὁ Θήρας, Ἀμοργοῦ καί Νήσων Ἀμφιλόχιος

† Ὁ Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Νικηφόρος

† Ὁ Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας Δαμασκηνός

Ὁ Ἀρχιγραμματεύς

Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δ/νσις: Ἰωάννου Γενναδίου 14 - 115 21, Ἀθῆναι
Τηλ. 210-7272.204, Fax 210-7272.210, e-mail: ecclesia.protocol@gmail.com

Πρωτ. 772
Ἀριθ.
Διεκπ. 576

Ἀθήνησι τῇ 11ῃ Μαρτίου 2024

ΘΓΚΥΚΛΙΟΣ 3087

Πρός
τό Χριστεπώνυμο Πλήρωμα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Θέμα: «Περί τῶν Ἱερατικῶν Κλήσεων»

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Στήν καρδιά τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τήν Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ἐθεώρησαν καλό οἱ Ἅγιοι Πατέρες νά ὑψώσουν κάτω ἀπό τούς τρούλλους τῶν πανσέπτων Ναῶν γιά προσκύνηση τό «τρόπαιο κατά τοῦ θανάτου», τό «ζωομύριστο ξύλο» τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας. Ἐπέλεξαν τό σημεῖο, τό σύμβολο καί συμβόλαιο τῆς ἀγάπης, τῆς ζωῆς καί τῆς καταλλαγῆς, δηλαδή τῆς συμφιλιώσεως μέ τόν Θεό, γιά στήριγμα καί παραμυθία ὅσων γύρεψαν ἐλεύθερα νά πορευτοῦν στό στάδιο τῶν ἀρετῶν γιά ν' ἀπολαύσουν ὡς μέλι γλυκύτατο τίς ἄπειρες δωρεές πού ξεπηδοῦν ἀπ' τή Σταυρωμένη Θεαγάπη.

Ὁ ζωοποιός Σταυρός προβάλλεται σάν ἡ μοναδική ἀπάντηση στήν προαιώνια ἀναζήτηση τοῦ ἀνθρώπου γιά ζωή καί ἀθανασία· σάν τό ἀκένωτο ἁγιοπότηρο τῆς ἐλευθερίας, πού ὁ Θεός ἔστησε ἀνάμεσά μας καί "ἐπλήρωσε" μέ τό μακάριο αἷμα Του. Ἐκεῖνος «πέθανε, γιά νά ζήσουμε ἐμεῖς», κατά τόν Θεολόγο Γρηγόριο, καί γύρεψε ἀπό ᾽μᾶς ἁπλά, ἀλλά μέ ὑπακοή

στό ἅγιο θέλημά Του, νά γευόμαστε ἐκούσια τή χαρά τῆς ἐλευθερίας, κι ἄς πληγώνεται Ἐκεῖνος ὡς Θεός κι ἄς κρατάει παντοτινά τά ἄχραντα χέρια Του ἁπλωμένα στόν Σταυρό καί ἄς ἔχει τήν πλευρά τρυπημένη γιά ν' ἀναβλύσει τό νερό τοῦ Βαπτίσματος καί τό αἷμα τῆς Εὐχαριστίας, ἡ κοινωνία δηλαδή καί ἡ ὑπόσταση τῆς ἀνθρώπινης ἐλευθερίας.

Ὁ Χριστιανισμός εἶναι ἡ πίστη τοῦ Σταυροῦ: προσκυνοῦμε τό "φυτό τῆς Ἀναστάσεως", τό "ξύλο τῆς αἰώνιας ζωῆς" σάν δυνατότητα μετοχῆς μας στήν ἀναστημένη φύση τοῦ Θεανθρώπου· χαιρετίζουμε τόν κρουνό τῆς ζωῆς πού ξεπετάχτηκε ἀπ' τόν Τάφο Του, σάν ἀπό νυφιάτικη παστάδα ἀνακαινισμένη. Γι' αὐτό τό ἀκαταμάχητο τεῖχος καί ἅγιο ὅπλο τῶν ὀρθοδόξων, ὁ ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος θά πεῖ: «Ὁ Σταυρός εἶναι πού στάθηκε μέσα στήν οἰκουμένη, πού φυτεύτηκε στόν τόπο τοῦ Κρανίου κι ἀμέσως βλάστησε τό κλῆμα τῆς ζωῆς». Κι ἡ Ἐκκλησία στόν Σταυρωθέντα Κύριό της θά ψάλει τή Μεγάλη Πέμπτη: «Σταυρώθηκες γιά χάρη μου, γιά νά μοῦ προσφέρεις τήν ἄφεση· κεντήθηκες στήν πλευρά Σου γιά ν' ἀναβλύσεις γιά μένα τούς κρουνούς τῆς ζωῆς· στά καρφιά καρφώθηκες, ὥστε βλέποντας τό μέγεθος τῶν παθημάτων Σου νά μπορῶ νά κράζω σέ Σένα, ζωοδότα Χριστέ, βεβαιώνοντας τό ὕψος τῆς δυνάμεώς Σου: δοξασμένος νά 'ναι ὁ Σταυρός Σου Σωτήρα μου καί τό Πάθος Σου» (Ἀκολουθία τῶν Παθῶν, Μακαρισμοί).

Τοῦτο τό Τίμιο Ξύλο, ὅμως, πού σήμερα προβάλλεται σέ προσκύνηση καί στηριγμό "πάσης πνοῆς", κάποια χέρια τρεμάμενα Τό κρατοῦν. Κάποια χέρια Τό θυμιάζουν, Τό χαιρετοῦν, εὐλογοῦν μέ Αὐτό τόν Λαό τοῦ Θεοῦ καί σφραγίζουν τά Τίμια Δῶρα! Τά χέρια τοῦ Κληρικοῦ! Τοῦ Ἐπισκόπου, τοῦ Πρεσβυτέρου, τοῦ Διακόνου. Γι' αὐτό σοφά ἡ Ἐκκλησία μας τήν ἡμέρα τή μεγάλη, τή σημερινή, τῆς Σταυροπροσκυνήσεως τήν ἀφιερώνει στίς ἱερατικές κλήσεις.

Ἄραγε τί σημαίνει «ἡμέρα ἱερατικῶν κλήσεων»; Σημαίνει γιά τά ὀρθόδοξα δεδομένα τήν πρόσκληση νά ἐνδυθοῦν, νά ἐνδυθοῦμε καλύτερα, ὅσοι τό ἐπιθυμοῦμε, ὅσοι κληθοῦμε κι ἔχουμε τή λαχτάρα γι' αὐτό νά φορέσουμε ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ! Νά ντυθοῦν τό τίμιο ράσο τά παι-

διά μας πού τό ἐπιθυμοῦν, νά περιβληθοῦν τόν αἱμάτινο μανδύα τοῦ τρίβωνος τῆς Ἱερωσύνης. Τό αἱματοβαμμένο ἅγιο ράσο!

Μέ τόν Σταυρό Του τόν πάνσεπτο στό χέρι στέκει τούτη τή λαμπρή ἡμέρα, μά καί κάθε ἡμέρα καί ὥρα, ὁ Κύριος μπροστά ἀπ᾽ τά βημόθυρα κάθε ψυχῆς καί μέ Αὐτόν κρούει καί ἐλπίζει νά Τοῦ ἀνοίξει γιά νά γυρέψει νά ἐνδυθεῖ κάποιο ἄξιο παιδί Του τήν ἁγία Ἱερωσύνη· καί ἀπό τήν κατά σάρκα φύτρα του, τούς γονεῖς του, νά ἔλθουν ἀρωγοί σ᾽ αὐτή του τήν κλήση, σ᾽ αὐτό του τόν ἐνδόμυχο ὁλόθυμο πόθο, καί νά μή σταθοῦν ἐμπόδιο καί φραγμός στήν κλήση τοῦ Οὐρανοῦ! Ἡ Ἱερωσύνη εἶναι χάρη, εἶναι ἁγιοπνευματική δωρεά, εἶναι ἁγιοτριαδικός τόκος καί μακάριο τό σπίτι πού γίνεται ΘΡΟΝΟΣ γιά νά κατασκηνώσει τόσος πλοῦτος καί ΜΗΤΡΑ γιά νά φιλοξενήσει τό μεγαλεῖο της. Ὁ Ἴδιος ὁ Κύριος τό εἶπε στούς Μαθητές Του: «Δέν μέ ἐξελέξατε ἐσεῖς, ἀλλά ἐγώ σᾶς ἐξέλεξα καί σᾶς ἐγκατέστησα στό ὑψηλό ἔργο σας ...» (Ἰωάν. ιε᾽ 16). Ὁ Ἐπίσκοπος, ὅταν χειροτονεῖ τόν Διάκονο, τό καθιστᾶ σαφές λέγοντας: «... ἡ Χάρη προσφέρεται στούς ἀξίους Σου Κύριε, ὄχι μέ τήν ἐπίθεση τῶν χειρῶν μας, ἀλλά μέ τήν παρουσία τοῦ πλούσιου ἐλέους Σου ...». Ἡ ἐπίθεση τῶν χειρῶν εἶναι, βεβαίως, ὅλως ἀπαραίτητη, ἀλλά γιά νά μεταδώσει τά χαρίσματα πού προέρχονται ἀπό τή Θεία Πηγή, ἀπό τήν παρουσία τοῦ μόνου Ἀρχιερέως, τοῦ Χριστοῦ μας, τήν αὐτόρριζα τῆς Χάριτος!

Ὁ εὐλογημένος Λαός τοῦ Θεοῦ, βλέποντας τό ἐπιτραχήλιο πού φέρει ὁ Ἱερεύς πάνω του, ἀναγνωρίζει ὅτι αὐτό εἶναι τό σύμβολο τῆς χάριτος τῆς Ἱερωσύνης καί κυρίως ὅτι εἰκονίζει τή Χάρη τήν "τελεστική" τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, "τήν ἄνωθεν κατερχομένη", κατά τόν Ἅγιο Συμεών Θεσσαλονίκης. Ζεῖ καθημερινά μιάν ἀλήθεια: ὁ Κληρικός περιβάλλεται μέ πνευματική ἐξουσία, χάρη στή θερμουργό παρουσία τοῦ Παρακλήτου, πού γίνεται τό τίμιο ἄμφιό του καί μεταβάλλεται σέ ἁγιασμένο, χαριτωμένο καί καθιερωμένο πρόσωπο. Τοῦτο τό ζεῖ κυρίως ὡς πλήρωμα ὁ χειροτονούμενος. Βλέπει γύρω του τά πάντα νά ἀλλοιώνονται, νά παίρνουν παράξενη θωριά κι ἀνερμήνευτη ὄψη. Κυριολεκτικά ζεῖ μιά μεταμόρφωση τήν ὥρα πού ἡ Ἱερωσύνη σκηνώνει μέσα του καί τόν καθιστᾶ «σκεῦος ἐκλογῆς» (Πράξ. θ᾽ 15), ἁγιοπότηρο ἕτοιμο νά δεχθεῖ τόν Θεῖο Μαργαρίτη. Στέ-

κει σάν μετέωρο ἱερό ἀνάμεσα στόν Θεό καί τόν ἄνθρωπο, στόν οὐρανό καί τή γῆ, ἔτσι πού ἡ προσευχή του μετουσιώνεται σέ προσευχή τῆς Ἐκκλησίας, καί συνάμα ἀξιώνεται νά καλεῖ τό Ἅγιο Πνεῦμα «ἐπί τά προκείμενα δῶρα καί ἐπί πάντα τόν λαόν» (Εὐχή τοῦ Καθαγιασμοῦ). Ἀξιώνεται μπροστά στό ἅγιο Θυσιαστήριο νά εἶναι ἡ "ζωντανή εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ", κατά τόν ἅγιο Μάξιμο τόν Ὁμολογητή, ἀφοῦ «ὁ ἱερεύς στέκεται καί ἐκπληρώνει τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ ... λέγοντας ἐκεῖνα πού ὁ Χριστός εἶπε στόν Μυστικό Δεῖπνο», καθώς μᾶς βεβαιώνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος διηγεῖται γιά τόν Παυλίνο, Ἐπίσκοπο Νόλης, τόν ξακουστό γιά τήν ἀγάπη πού μοίραζε, τό ἑξῆς περιστατικό: Κάποτε, ἐπειδή δέν εἶχε πιά νά δώσει τίποτε, πούλησε τόν ἑαυτό του ὡς δοῦλο, γιά νά ἐλευθερώσει τόν γιό μιᾶς φτωχῆς χήρας πού πιάστηκε αἰχμάλωτος. Ἔμεινε, λοιπόν, ὁ Παυλίνος δοῦλος κι ἐργάστηκε σ' ἕνα περιβόλι, ὥσπου ὁ κύριός του ἀνακάλυψε ποιός ἦταν καί τόν ἄφησε ἐλεύθερο!

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὁ Χριστός, ὁ Θεός μας, ἔλαβε μορφή δούλου κι ἔγινε ὅμοιος μέ μᾶς τούς ἀνθρώπους καί φανερώθηκε σάν ἄνθρωπος, ἄν καί ἦταν συγχρόνως τέλειος Θεός. Μά δέν ἀρκέστηκε μόνο σ' αὐτό, ἀλλά ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νά παραδώσει τόν ἑαυτό Του στόν Σταυρό γιά νά μοιράσει ζωή κι ἀνάσταση.

Μά καί ὁ κληρικός, στήν καθ' ἡμᾶς Ρωμηοσύνη, δέν ἀρκέστηκε μόνο στό νά δοξολογεῖ τόν Ἁγιοτριαδικό Θεό καί νά διδάσκει τά "δικαιώματά" Του, ἀλλά ἔφθασε, ὅταν τό ἀπαίτησαν οἱ καιροί, νά διακονήσει καί τόν Λαό, γινόμενος σφάγιο ἱερό, ποτίζοντας τό ράσο του μέ δάκρυα καί αἷμα, τόσο δικά του, ὅσο καί τοῦ φιλόχριστου Λαοῦ μας! Αὐτός ὁ Λαός μᾶς θέλει ἄξιους νά "νοστιμίζουμε" τόν κόσμο, νά "φωτίζουμε" τόν κόσμο, ὅπως ὁ Κύριος μᾶς τό ζήτησε, παραλληλίζοντας τούς Μαθητές Του μέ τό «ἅλας τῆς γῆς» καί τό «φῶς τοῦ κόσμου» (Ματθ. ε' 13-14)! Τί θά ἦταν αὐτός ὁ κόσμος χωρίς νοστιμιά καί φῶς; Σκουπίδι θά ἦταν καί σκοτάδι!

Γονεῖς εὐλογημένοι, παρακαλοῦμε ἐν ὀνόματι τοῦ Σταυρωθέντος Χριστοῦ, μή φράζετε τόν δρόμο στό βλαστάρι σας πού θέλει νά ἀνθίσει διακονώντας τήν Ἁγιατράπεζα!

Καί σεῖς παλληκάρια μας, πού ἔχετε τήν κλίση γιά τό ράσο, παρακαλοῦμε δεχθεῖτε τήν πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ πού σᾶς γίνεται μέ τή δική μας φωνή καί διακονῆστε Ἐκεῖνον, τήν Ἐκκλησία Του καί τόν Λαό Του!

Καλό κι εὐλογημένο τό ὑπόλοιπο τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς!

† Ὁ Ἀθηνῶν **ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ**, Πρόεδρος
† Ὁ Καρυστίας καί Σκύρου Σεραφείμ
† Ὁ Μονεμβασίας καί Σπάρτης Εὐστάθιος
† Ὁ Νικαίας Ἀλέξιος
† Ὁ Νικοπόλεως καί Πρεβέζης Χρυσόστομος
† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καί Ἀρδαμερίου Θεόκλητος
† Ὁ Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς Παντελεήμων
† Ὁ Κίτρους καί Κατερίνης Γεώργιος
† Ὁ Ἰωαννίνων Μάξιμος
† Ὁ Ἐλασσῶνος Χαρίτων
† Ὁ Θήρας, Ἀμοργοῦ καί Νήσων Ἀμφιλόχιος
† Ὁ Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Νικηφόρος
† Ὁ Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας Δαμασκηνός

Ὁ Ἀρχιγραμματεύς
Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Ἀκριβές Ἀντίγραφον
Ὁ Ἀρχιγραμματεύς
Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Κοινοποίηση:
Συνοδική Ἐπιτροπή Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως καί Ἐπιμορφώσεως τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου

Φωτογραφία: Ραφαήλ Γεωργιάδης, ope.gr